

Der sad baade et godt Hoved og et Par snilde Hænder paa ham. Selv skrev han hjem til Forældrene, at alle Folk i Aalborg kaldte ham for Mestersmeden. I hvert Brev skrød han sig forskellige store Bedrifter til.

Men saa blev han igen forsvarlig knægtet. Han sad en Dag paa en Beværtning og drak en Puns sammen med en Gørtlersvend der fra Byen, og bedst som det var kom de op at mundhugges. Selv var han ganske rolig og drillede bare lidt; men den anden blev mere og mere hvid i sit Ansigt, og da Søren engang kaldte ham en bitte Gimpernik, røg han op og tog Vidner paa hans Mund.

Søren blev stævnet og maatte i Retten bøde ti Rigsdaler.

Først var han mousig og vilde ikke betale. Han havde nemlig hørt, at en Pranger, der paa Hjallerup Marked havde givet en Mand en blodig Snude, kun maatte bøde fem Rigsdaler. Men Politimesteren forklarede ham, at de to Tilfælde retslig set var meget forskellige, idet Hjallerupmændene begge havde været stærkt ophidsede i Gerningsøjeblikket og desuden godt fulde.

Søren brød en Stund sin Hjerne med denne Retfærdighedens højere Matematik men opgav tilsidst Forstaaelsen og talte Pengene op. Men den Tanke, at han for den halve Pris havde kunnet smadre An-